

# **Evangelhia zilei de duminică: Solemnitatea lui Cristos Regele**

Comentariu la Evangelhia de duminică din solemnitatea Domnului nostru Isus Cristos, Regele universului (Ciclul C): „Isuse, adu-Ți aminte de mine când vei intra în Împărăția Ta”. Măreția lui Isus nu este puterea după criteriile lumii, ci iubirea lui Dumnezeu, o iubire capabilă să atingă și să refacă toate lucrurile.

**Evangelhie (Lc 23,35-43)**

Poporul stătea și privea, iar conducătorii își băteau joc de el, spunând: „Pe alții i-a salvat, să se salveze pe sine, dacă el este Cristos al lui Dumnezeu, alesul”.

Și soldații îl luau în râs, când se apropiau de el, și-i aduceau oțet, spunând: „Dacă tu ești regele iudeilor, salvează-te pe tine însuși”.

Deasupra lui era și o inscripție: „Acesta este regele iudeilor”.

Unul dintre răufăcătorii răstigniți îl insulta, spunând: „Oare nu ești tu Cristos? Salvează-te pe tine și pe noi!”

Dar celălalt, muștrându-l, i-a răspuns: „Nu te temi de Dumnezeu, tu care suferi aceeași condamnare? Noi pe drept am primit ceea ce meritam pentru faptele noastre; dar el n-a făcut nici un rău”.

Și spunea: „Isuse, amintește-ți de mine când vei intra în împărăția ta!”

Iar el i-a spus: „Adevăr îți spun, astăzi vei fi cu mine în paradis!”

---

## **Comentariu la Evanghelie**

Solemnitatea lui Cristos Regele încheie anul liturgic care începuse cu timpul Adventului. Iar Biserica propune pentru Evanghelia Liturghiei scena agoniei lui Isus pe Cruce, în mijlocul batjocurilor celor de față și sub inscripția care Îl proclamă în mod public și ironic drept regele iudeilor.

Împărăția lui Cristos este misterioasă și, în această scenă, apare ascunsă. Papa Francisc comenta că această Evanghelie prezintă regalitatea lui Isus „într-un mod surprinzător.

«Mesia lui Dumnezeu, Alesul, Regele» (Lc 23,35.37) se arată fără putere și fără glorie: este pe cruce, unde pare mai curând un învins decât un învingător. Regalitatea Lui este paradoxală”. Și Papa încheia: „măreția împărăției Sale nu este puterea după criteriile lumii, ci iubirea lui Dumnezeu, o iubire capabilă să atingă și să refacă toate lucrurile. Din această iubire, Cristos S-a coborât până la noi, a trăit mizeria noastră omenească, a cunoscut condiția noastră cea mai de jos: nedreptatea, trădarea, părăsirea; a experimentat moartea, mormântul, a coborât în iad. În felul acesta, Regele nostru a mers până la marginile Universului pentru a îmbrățișa și a mântui orice făptură vie”[1].

Sfântul Luca este, probabil, evanghelistul care a subliniat cel mai mult această iubire milostivă a lui Isus în timpul Pătimirii Sale — o

iubire capabilă să îndure totul pentru a ne mântui. El este cel care redă, de pildă, rugăciunea lui Isus către Tatăl pentru călăii Săi (v. 34) și relatează unul dintre episoadele cele mai caracteristice ale Evangheliei sale: convertirea tâlharului cel bun, care apare în această scenă ca prim rod al biruinței lui Cristos și al domniei Sale tainice.

Tâlharul arată în acest episod virtuțile necesare pentru a primi împărăția lui Dumnezeu. După cum explică Sfântul Grigore cel Mare, „a avut credință, pentru că a crezut că va domni împreună cu Dumnezeu, pe care Îl vedea murind lângă el; a avut speranță, pentru că a cerut să intre în împărăția Sa, și a avut caritate, pentru că l-a muștrat cu asprime pe tovarășul său de fărădelegi, care murea în același timp cu el și pentru aceeași vină”[2]. Acest om suferea aceleași chinuri ca și Isus. Dar, în loc să se unească

batjocurilor celorlalți și să-I reproșeze aparenta pasivitate în fața nedreptății, el știe să-L recunoască în nazarineanul, tovarășul său de supliciu, pe Fiul lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, tâlharul cel bun exprimă o atitudine fundamentală, cerută celuiilalt tâlhar: „Nu te temi de Dumnezeu, tu care suferi aceeași condamnare?” (v. 40). Teamă de Dumnezeu înseamnă aici asumarea, cu responsabilitate și sinceritate, a consecințelor propriilor fapte, fără a-L învinui pe Dumnezeu pentru ele. Este ceea ce tâlharul îi explică celuiilalt răufăcător: „Noi pe drept am primit ceea ce meritam pentru faptele noastre; dar El n-a făcut niciun rău”. Teamă de Dumnezeu îl conduce pe tâlharul cel bun la recunoașterea și mărturisirea vinei sale. Astfel, prin căință, el trece de la teamă la iubire: „amintește-Ti de mine când vei intra în împărăția Ta!” (v. 43). Și primește atunci nu

doar iertarea lui Dumnezeu, ci și făgăduința paradisiului. După cum explică Sfântul Ambroziu, „Domnul dă întotdeauna mai mult decât I se cere: tâlharul doar a cerut să-și amintească de el, dar Domnul îi spune ceea ce urmează: «Adevăr îți spun: astăzi vei fi cu Mine în paradis». Viața constă în a locui împreună cu Isus Cristos, și acolo unde este Isus Cristos, acolo este și împărăția Sa”[3]. Atitudinea căită a tâlharului celui bun i-a meritat toată iubirea lui Dumnezeu și intrarea în împărăția Sa. În legătură cu această scenă, Sfântul Josemaría comenta: „Am repetat de multe ori acel vers din imnul euharistic: *Peto quod petivit latro pœnitens*, și de fiecare dată mă mișcă: a cere ca tâlharul căit! A recunoscut că el da, merita acea pedeapsă cumplită... Și cu un singur cuvânt a furat inima lui Cristos și și-a «deschis» porțile Cerului”[4].

---

[1] Papa Francisc, Omilie, 20 noiembrie 2016.

[2] Sfântul Grigore cel Mare, *Moralia*, 18,25.

[3] Sfântul Ambroziu, *Catena aurea*, *in loc*.

[4] Sfântul Josemaría, *Calea Crucii*, Stațiunea a XII-a, nr. 4.

Pablo M. Edo

---

pdf | document generat automat din  
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/  
evanghelia-de-duminica-solemnitatea-  
lui-cristos-regele/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-de-duminica-solemnitatea-lui-cristos-regele/) (22.03.2026)